

EMILY HENRY

Lempipaikka

Suomentanut

Paula Takio

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos *Happy Place*
Copyright © 2023 by Emily Henry books, LLC
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48012-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Nooshalle, jonka ansiosta sain turvallisesti olla oma itseni ja
joka aina vastasi kysymykseen ”Miksi ei?” sanomalla
”Koska ei huvita”. Rakastan sinua aina.

Lempipaikka

Knott's Harbor, Maine

Huvila kallioisella rannalla. Lattiat oksaisesta männystä ja ikkunat melkein aina auki. Havupuiden ja suolaveden tuoksu leijuu tuulessa, jonka mukana myös valkeat lakanat keinahtelevat laiskaa tanssiaan. Kahvinkeitin pöörinä ja ensimmäinen henkäys kylmää valtameren ilmaa, kun astumme liuskekiviselle patiolle höyryävät mukit kädessä.

Ystäväni: sorja hunajanvaaleahiuksinen Sabrina ja hentoinen Cleo, jolla on pikkuruinen hopeinen nenärenkas ja latvoista värjätyt pikkuletit. He ovat olleet lempi-ihmisiäni koko planeetalla ensimmäisestä Mattingly Collegen opiskeluvuodestani lähtien.

En oikein vieläkään käsitä, miten voi olla, että emme tunteneet toisiamme sitä ennen, vaan vasta tunkkainen opiskelija-asuntola Vermontissa saattoi meidät kolme yhteen. Elämäni tärkeimmät ystävyudet juonsivat juurensa joidenkin tuntemattomien voimien päätökseen, puhtaaseen sattumaan. Vitsailimme usein, että asumisratkaisumme oli kenties jokin hallituksen rahoittama ihmiskoe. Paperilla me kolme olimme järjetön yhdistelmä.

Sabrina oli Manhattanilla syntynyt ja kasvanut varakkaan suvun perijätär, jonka vaatekaapin sisältö oli tyylipuhdasta Audrey Hepburnia ja kirjahyllyt notkuivat Stephen Kingiä. Cleo oli puolitunnetun musiikkituottajan ja erittäin tunnetun esseistin taiteilijatyttö. Hän oli elänyt nuoruutensa New Orleansissa ja ilmestyi Mattinglyyn maalitahraisissa haalareissa ja Doc Martensin vintagemaihareissa.

Minä taas olin eteläisen Indianan kasvatti, opettajan ja hammaslääkäriaseman vastaanottovirkailijan tytär. Tulin Mattinglyyn, koska tuo pikkuruinen ja arvostettu vapaamielinen taidekoulu tarjosi minulle parhaan taloudellisen tukipaketin, ja se oli olennaisen tärkeää lääketieteelliseen valmistaville kursseille pänttävälle tytölle, jonka ajatuksena oli viettää seuraavat kymmenen vuotta opiskelijana.

Yhteiselomme ensimmäisenä iltana Sabrina oli jo koonnut meidät vuoteelleen katsomaan *Cluelessiä* kannettavalta tietokoneeltaan ja syömään onnistunutta sekoitusta popcornia ja matokarkkeja. Viikon jälkeen hän oli jo teettänyt meille omat T-paidat, joihin sai inspiraationsa ensimmäisestä sisäpiirin vit-sistämme.

Sabrinan paidassa luki: *Neitsyt, joka ei osaa ajaa autoa.*

Minun paidassani luki: *Neitsyt, joka OSAA ajaa autoa.*

Cleon paidassa luki: *Ei enää neitsyt mutta loistava kuski.* Pidimme paitoja kaiken aikaa, mutta vain asuntolassa. Rakastin ummehtunutta huonettamme sokkeloisessa lautavuoratussa rakennuksessamme. Minusta oli ihanaa vaellella opistoaluetta ympäröivillä niityillä ja läheisissä metsissä ystäväni kanssa. Rakastin syksyn ensimmäistä päivää, jolloin saatoimme tehdä kotitehtäviämme ikkunat auki ja juoda samalla mausteista teetä tai kofeiinitonta kahvia, johon oli lisätty tujaus vaahterasiirappia. Ilmassa haistoi, kun puiden lehdet käpristyivät ja putoilivat maahan. Rakastin alastonmaalausta, jonka Cleo teki minusta ja Sabrinaasta viimeisenä työnään elävän mallin piirustuskurssilla.

Hän ripusti sen ovelle ylle, niin että näimme maalauksen aina viimeiseksi, kun lähdimme luennoille, samoin kuin sen ympärille teippaamamme Polaroid-kuvat, jotka esittivät meitä kolmea juhlimassa, eväretkillä ja kaupungin kahviloissa.

Minusta oli ihana huomata, milloin Cleo oli ollut uppoutuneena työhönsä, sillä hän oli sitonut lettinsä neonvihreällä hiusdonitsilla ja hänen vaatteensa haisivat tärpätiltä. Minusta oli ihanaa katsoa, kuinka Sabrina nauroi kurkku suorana lukiessaan jotain erityisen kamalaa ja potki silloin Grace Kelly -tyylisillä kävelykengillään sänkynsä päätä. Minusta oli ihanaa pöntätä biologian kirjojani ja kuluttaa kaikki korostuskynät loppuun, koska *kaikki* tuntui niin tärkeältä, ja saada välillä siivouskohtauksia ja puunata koko huone lattiasta kattoon, kun koulutettava ei edennyt.

Lopulta hiljaisuus aina katkesi ja päädyimme kikkatelemaan hervottomasti Cleon tyttöystäväkandidaattien lähettämille tekstiviesteille ja suorastaan hirnuimme, kun emme uskaltaneet katsoa Sabrinan valitsemaa verilöylyelokuvaa. Meistä lähti ääntä. En ollut koskaan ennen ollut kovaääninen. Vartuin hiljaisessa talossa, missä huudettiin vain silloin, kun siskoni tuli käymään näyttääkseen uutta kyseenalaista lävistystään tai uutta kumppaniaan tai molempia. Huudosta seurasi aina entistä painostavampi hiljaisuus, joten tein parhaani, ettei huutoa koskaan kuuluisikaan, koska *vibasin* hiljaisuutta. Jokainen hiljaisuuden hetki herätti jonkinlaista kauhua.

Parhaat ystäväni opettivat minulle uudenlaisen hiljaisuuden. Rauhallisen vaitiolon, jossa tunnetaan lähellä olevat niin hyvin, ettei tarvitse täyttää tilaa äänillä. Opin myös uudenlaisen äänekkyden: riemun äänet, kun elämä täyttyi silkasta olemassaolon ilosta.

En olisi osannut kuvitella, että voisin olla onnellisempi ja enemmän täynnä rakkautta missään muualla.

Kunnes Sabrina toi meidät tänne, sukunsa kesähuvilaan Mainen rannikolle. Kunnes tapasin Wynin.

Todellisuus

Maanantai

Mieti paikkaa, jossa olet onnellinen, opastaa tyyni ääni korvaani.

Kuvittele se mielessäsi. Kimmeltävä sininen pyyhkii suljettujen silmäluomiени sisäpintaa.

Miltä se tuoksuu? Märältä kivetä, suolavedeltä, voilta, joka sihisee sulaessaan pannulla, ja sitruunan tujaukselta kiehelläni.

Miltä se kuulostaa? Naurulta, veden lipatukselta rantakallioita vasten, vuoroveden suhinalta sen vetäytyessä hiekan ja kivien yli.

Mitä tunnet? Aurinkoa kaikkialla. Ei pelkästään paljailta hartioillani tai pääläellani vaan myös *sisälläni*. Tuo vastustamattoman lämmin tunne, joka syntyy siitä, että on juuri oikeiden ihmisten kanssa juuri oikeassa paikassa.

Puolivälissä laskeutumista lentokone vavahtaa taas.

Hillitsen kiljahduksen, mutta upotan kynnet käsinojaan. En ole varsinaisesti lentopelkoinen, mutta tälle tietylle lentokentälle lennetään aina pikkuruisella lentokoneella, joka näyttää siltä kuin se olisi kyhätty kokoon romumetallista ilmastointiteipillä.

Meditaatiosovellukseni on nyt epämukavan pitkän hiljaisuuden kohdalla, joten toistan itselleni *Harriet, mieli paikkaa, jossa olet onnellinen.*

Liu'utan ikkunaluukun auki. Avara ja kirkas taivas saa sydämeni läpättämään. Siihen ei tarvita mielikuvitusta. On vain kourallinen paikkoja ja muistoja, joihin aina palaan, kun tunnen tarvetta rauhoittaa mieltäni, ja *tämä* paikka on niistä ehdoton ykkönen.

Olen varma, että ilmiö on psykosomaattinen, mutta yhtäkkiä tunnen tuoksun nenässäni. *Kuulen* taivaalla kaartelevien lokkien kajahtelevat räjäköisyys ja *tunnen*, miten tuulahdus aaltoilee hiuksissani. Maistan jääkylmän oluen ja kypsät pensasmustikat.

Vain muutaman minuutin kuluttua, elämäni pisimmältä tunteen vuoden päätteeksi, tapaan viimein pitkästä ajasta minulle rakkaimmat ihmiset maailman parhaassa paikassa.

Lentokoneen pyörät rämisevät kiitoradalla. Jotkut takana istuvat matkustajat innostuvat taputtamaan, ja minä otan korvanapit korvista. Paino kaikkooa kohoten mielestäni kuin voikukan hahtuvat. Vieressäni koko kuolemaa uhmanneen matkan kuorsannut partaveikko säpsähtää hereille.

Hän katsoo minua valkoisten kiharaisten kulmakarvojensa alta ja murahtaa: ”Tulitko hummerijuhlia varten?”

”Minä ja parhaat kaverini käymme siellä joka vuosi”, vastaan. Hän nyökkää.

”Näin heitä viimeksi vuosi sitten”, lisää.

Hän rykäisee.

”Olimme opiskelukavereita, mutta nykyään elämme eri puolilla maata, joten on vaikea löytää yhteistä aikaa.”

Miehen välinpitämätön katse paljastaa, että hän ajattelee: *Kysyin vain yhden yksinkertaisen kysymyksen, johon olisi riittänyt vastaukseksi kyllä tai ei.*

Yleensä olen aika ihanteellinen vierustoveri lennoilla. Hankin mieluummin virtsatietulehduksen kuin pyydän vierasta

ihmistä nousemaan, että pääsisin ohi ja vessaan. Tavallisesti en herätä ketään, vaikka he nukkuisivat olkapäästäni vasten ja kuulaisivat rinnuksilleni.

Olen pidellyt sylissä tuntemattomien vauvoja ja piereskeleviä terapiakoiria. Olen ottanut nappikuulokkeet korvista keski-ikäisten miesten mieliksi, koska he olisivat ilmeisesti nääntyneet, jos eivät olisi päässeet kertomaan elämäntarinaansa. Olen kutsunut lentohenkilökuntaa tuomaan paperipusseja, kun lomalta paluumatkalla oleva opiskelijateini vieressäni on alkanut näyttää pahoinvoivalta.

Olen siis täysin tietoinen siitä, että tämä mies ei missään nimessä ole kiinnostunut kuuntelemaan edessä olevasta taianomaisesta viikostani ystävien seurassa, mutta minä en pysy nahoissani ja itsehillintä on vaikeaa. Minun täytyy purra huultani, etten alkaisi laulaa Go-Go'sin "Vacationia" tuon jäyhän miehen edessä, kun aloitamme tuskallisen hitaan koneesta poistumisoperaation.

Haen matkalaukkuni pikkuruisen lentokentän matkatavara-hihnalta ja astun ulos tuntien olevani kuin paraskin tamponi-mainoksen nainen: riehakas, upea ja uskomattoman mukavaksi olonsa tunteva – valmiina mihin tahansa toimintaan, johon sisältyy ystävien kanssa keilaamista tai vaatimattomalla tavalla komean, tehtävää varten palkatun poikaystävääni näyttävän miehen reppuselkään heittäytymistä.

Yritän siis sanoa, että olen *onnellinen*.

Tämä on se hetki, jota varten olen sietänyt armottomat sairaalavuorot ja niitä usein seuranneet unettomat yöt.

Seuraavan viikon ajan elämäni on kuivaa valkoviiniä, kermaisista hummeritäytteisiä patonkeja ja kavereiden kanssa nauramista kyneleet poskilla valuen.

Äänitorvi ulvahtaa pysäköintialueella. Minua hymyilyttää jo ennen kuin edes avaan silmäni ja näen hänet. "Oi, Harriet, minun Harrietini!" Sabrina huutaa ja näyttää puoliksi putoavan

isänsä vanhan kirsikanpunaisen Jaguarin kyydistä.

Hän muistuttaa tavalliseen tapaansa blondia versiota Jackie Onassiksesta täydellisine ruskettuneine käsivarsineen, klassisine mustine pohjepituisine housuineen – unohtamatta vintage-silkkihiuvia, jonka hän on sitaissut kiiltävän nutturansa ympäri. Hän tekee yhä saman syvän vaikutuksen kuin ensi tapaamisellamme. Hän on kuin luontaisesti täydellinen orastava elokuva-tähti joltain toiselta aikakaudelta.

Vaikutelmaa laimentaa hieman hänen hyppimisensä ylös alas kädessään kyltti, johon hän on raapustanut kauhealla sarjamurhaajan käsialallaan SANO LAULAJAT, joka on viittaus elokuvaan *Rakkautta vain* eikä voisi huonommin sopia tähän tilanteeseen.

Riennän aurinkoisen pysäköintialueen poikki. Hän kiljuu ja heittää kyltin auton avoimesta ikkunasta sisään, mutta se osuu ikkunanpieleen ja läpsähtää maahan, kun Sabrina pinkaisee juoksuun minua kohti.

Törmäämme melkoisen epämukavaan halaukseen. Sabrina on niin pitkä, että hänen olkapäänsä onnistuu aina tukkimaan ilmatieni, mutta silti olen tässä mielummin kuin missään muualla.

Hän keinuttaa minua ja kujertaa: ”Sinä tuli iiiiiit.”

”Minä tuli iiiiiin”, sanon.

”Annahan kun katson sinua kunnolla.” Hän vetäytyy ja tarkastelee minua tiukasti päästä varpasiin. ”Miksi näytät erilaiselta?”

”Uudet kasvot”, vastaan.

Hän napsauttaa sormiaan. ”Arvasin.” Hän kietoo käden hartioilleni ja käännymme kohti autoa. Chanel No 5:n tuoksu leijailee vanavedessämme. Se on ollut Sabrinan luottotuoksu kahdeksantoistavuotiaasta lähtien, jolloin minä vielä turvauduin Bath & Body Worksin vodkaan kastetulta hattaralta lemahtavaan sekoitukseen. ”Kirurgisi on taitava”, hän sanoo ilmeenkään

värähtämättä. ”Näytät kolmekymmentä vuotta nuoremmalta. Et yhtään vastasyntynyttä vanhemmalta.”

”Voi, ei kyse ole mistään leikkauksesta”, totean. ”Tilasin Et-systä noidalta lumouksen.”

”Oli miten oli, näytät hyvältä.”

”Niin sinäkin”, heläytän ja puristan häntä vyötäröstä.

”Uskomatonta, että olemme täällä”, hän sanoo.

”Viime kerrasta on liian kauan”, myötäilen.

Vajoamme siihen todella mukavaan rauhoittavaan hiljaisuuteen, hyvään viisi vuotta kimpassa asuneiden kahden ihmisen vaitonaisuuteen, jonka he osaavat, koska heillä on kaikkien näiden vuosien jälkeen vielä lihasmuistissa se, miten ollaan yhdessä.

”Thanaa, että sait tämän onnistumaan”, Sabrina sanoo, kun saavumme autolle. ”Olet niin kiireinen siellä sairaalassa. Vai sairaaloissa? Joudutko käymään useammassa?”

”Sairaloissa”, vahvistan. ”Mikään ei olisi estänyt minua tulemasta.”

”Eli hiivit tiehesi kesken aivoleikkauksen”, Sabrina toteaa.

”En tietenkään. Minä *ryntäsin* tieheni kesken aivoleikkauksen. SkalPELLI on yhä taskussa.”

Sabrina käkättää. Se on ääni, joka on niin ristiriidassa hänen hillityn ulkoisen olemuksensa kanssa, että koko ensimmäisen yhdessä asumamme viikon ajan säpsähtelin joka kerta hänen nauraessaan. Nykyään hänen kaikki karheitensa ovat minulle hänen rakkaimpia piirteitään.

Hän avaa auton takaoven ja heivaa matkalaukkuni sinne niin kevyen näköisesti, että vaivattomuus ei vastaa hänen hentoa olemustaan. Sitten hän tunkee kyltin sen perään. ”Miten lento sujui?”

”Sama kapteeni kuin viime kerralla”, kerron hänelle.

Hän näyttää yllättyneeltä. ”Ray? Taasko hän?”

Nyökkään. ”Mies, joka tunnetaan siitä, että hän pitää aurinkolaseja takaraivollaan.”

”En ole koskaan nähnyt häntä ilman niitä”, Sabrina myhäilee.

”Hänellä on pakko olla toiset silmät niskapuolella”, totean.

”Ei siihen muutakaan selitystä ole”, Sabrina myöntää. ”Luoja, olen tosi pahoillani – raitistumisestaan lähtien se mies on lentänyt kuin kuoleva kimalainen.”

Kysyn: ”Miten hän lensi silloin, kun vielä juopotteli?”

”Samalla lailla.” Sabrina siirtyy kuljettajan paikalle ja minä lysähdän hänen viereensä. ”Mutta hänen kuulutuksensa olivat hemmetin hauskoja.”

Sabrina kaivaa keskikonsolista huivin, jonka heittää minulle. Se on huomaavainen, joskin hyödytön ele, koska minun sotkuisien kiharoideni nuttura ei voi enää pelastaa kolmen peräkkäisen lennon eikä sekä Denverin että Boston Loganin lentokentillä pinkomiä hengenhätäisten juoksupyrähdysten jälkeen.

”No”, totean. ”Tällä kertaa taivaalla ei huuli lentänyt.”

”Murheellista”, Sabrina huokaisee. Auton moottori jyrähtää käyntiin. Hihkaisten Sabrina kaartaa pois pysäköintipaikalta ja suuntaa itään kohti rantaa. Ikkunat ovat auki, ja aurinko porottaa ihoa. Täälläkin, tunnin matkan päässä rannasta sisämaahan, pihoilla näkyy hummerimertoja, joita on kasattu keoiksi aitojen vierustoille.

Sabrina huutaa tuulen yli: ”MITÄ KUULUU?”

Vatsassani tuntuu vihlaaisu, kun se keikahtaa kuin keinulauta ystäväni kyydin aiheuttamasta täydellisestä riemusta tolkututtomaan tiedostavaan kauhuun siitä, että romutan hänen ihanat suunnitelmansa.

En kerro vielä, päätän. Nautitaan tästä nyt vielä hetki, ennen kuin pilaan tunnelman.

”IHAN HYVÄÄ!” huudan vastaukseksi.

”MITEN ERIKOISTUMINEN ETENEE?” hän kysyy.

”IHAN HYVIN”, vastaan taas.

Hän vilkaisee minua sivusilmällä. Vaaleat hiussuortuvat pakenevat hänen huivinsa suojusta ja lepattavat otsaa vasten.

”EMME OLE JUTELLEET PITKÄÄN AIKAAN, ETKÄ VOI VASTATA TUON TARKEMMIN?”

”NO, SANOTAANKO, ETTÄ VERISESTI?” lisään.

Se on uuvuttavaa. Kauheaa. Jännittävää, vaikkakaan ei aina hyvällä tavalla. Välillä oksettavaa. Toisinaan hirvittävää.

En minä kovin paljon pääse leikkaamaan. Olen suorittanut erikoistumisjaksoa kohta kaksi vuotta ja teen vielä paljolti rutiinihommia. Ne hetket, joina pääsen hoitavan kirurgin ja potilaan seuraan, ovat niitä, jotka seuraavat minua kotiin työpäivän jälkeen aivan kuin juuri nuo minuutit painaisivat mieltäni enemmän kuin mikään muu.

Rutiinihommot kylläkin sujuvat yhdessä hurauksessa. Useimmat kollegani inhoavat niitä, mutta minä jollain tavoin nautin niiden arkipäiväisyydestä. Jo lapsena siivoilu, järjestely ja tehtävien merkitseminen suoritetuiksi omalta tehtävälistaltani toivat mieleeni rauhan ja järjestyksen tunteen.

Potilas on sairaalassa, ja minä pääsen lähettämään hänet kotiin. Joltakulta tarvitaan verinäyte, minä voin hoitaa sen. Tietoja täytyy syöttää tietokoneelle, minä teen sen. On ennen ja on jälkeen, ja niiden välissä on raja. Todiste siitä, että on miljoonittain pieniä asioita, joilla voi tehdä elämästä vähän parempaa.

”MITÄ WYNILLE KUULUU?” Sabrina kysyy.

Sisuskaluni muljahtavat jälleen. Muistan terävät harmaat silmät, ja männyn ja neilikan haamutuoksu leijailee ylleni.

En kerro vielä, ajattelen.

”MITÄ?” huudan ja teeskentelen, etten kuullut.

Keskustelu on väistämätön, mutta en halua käydä sitä näin, kun ajamme yli satasta pienessä 60-luvun metallitölkki-autossa. Käyn sen myös mieluummin sitten, kun Cleo, Parth ja Kimmy ovat kaikki läsnä, jotta minun ei tarvitse repiä haavaa auki kuin kerran.

Olen odottanut tätä pitkään. Ei pari minuuttia suurta eroa tee.

Sabrina ei anna autossa mylläävän tuulenkohinan estää vaan kysyy uudestaan: ”WYN. MITEN HÄNELLÄ MENEET?”

Jännittävästi, mutta ei välttämättä hyvällä tavalla? Välillä oksettavasti? Toisinaan hirvittävästi.

”TIETÄÄKSENI IHAN HYVIN.” Ajattelen, että *tietääkseni* tekee tästä vähemmän valheen. Hänellä menee luultavasti hyvin. Kun viimeksi tapasin hänet, hän näytti valaistuneelta. Paremmalta kuin kuukausiin.

Sabrina nyökkää ja avaa radion.

Hänellä on huvila ja sen autot yhteiskäytössä noin kahdenkymmenenviiden muun Armas-suvun serkun ja sisaruksen kanssa, ja heillä on tiukka sääntö, että radio täytyy aina palauttaa Sabrinan isän haluamalle asemalle lomavuoron lopuksi, joten meidän viikkomme alkavat aina Ella Fitzgeraldilla, Sammy Davis Juniorilla tai jollakulla heidän aikalaisellaan. Frank Sinatran ”Summer Wind” kuljettaa meidät tänään mäntyjen reunustamaa ajotietä kallion päälle huvilalle.

Se on aina yhtä vaikuttava näky.

Jo pelkkä kimmeltävä meri. Ja kalliot. Varsinkin itse huvila.

Se muistuttaa oikeastaan enemmän kartanoa, joka on *nielaisut* huvilan ja pukeutunut sen myssyn päähänsä ja imitoi epäuskottavasti kimittäen kuin Iso paha susi. Jossain vaiheessa, luultavasti lähempänä vuotta 1900 kuin nykyhetkeä, tämä on ollut jonkun vakinainen koti. Se osa on yhä pystyssä. Sen takana ja molemmin puolin on kuitenkin lisäsiivet, joiden ulkokuoraukset on suunniteltu sulautumaan täydellisesti alkuperäiseen rakennukseen.

Toisella puolella erillään on neljän auton autotalli, ja pienen puron takana toisella puolella sammalikossa nököttää vierasmaja saniaisten ja suolaisen ilman ryhmyisiksi uurtamien puiden keskellä.

Auto lipuu autotallin ohi, ja Sabrina sammuttaa moottorin etuovella.

Minut täyttää haikeus, lämpö ja onni.

”Muistatko, kun toit minut ja Cleon tänne ensimmäistä

kertaa?” kysyn. ”Silloin kun se yksi Brayden oli jättänyt minut, ja sinä ja Cleo laaditte Powerpoint-esityksen hänen huonoimmista piirteistään.”

”Brayden?” Sabrina avaa turvavyön ja nousee autosta. ”Tarkoitatko *Bryantia*?”

Irrotan takertuneet reiteni kuumasta nahkaistuimesta ja menen Sabrinan perässä. ”Oliko hän *Bryant*?”

”Olit ehdottoman varma, että päätyisit naimisiin sen tyyppin kanssa”, Sabrina hihkaisee. ”Etkä enää muista edes poikaparan nimeä.”

”Teidän Powerpointinne oli selvästi tehokas”, totean ja venkoilen laukkuni pois takaistuimelta.

”Joo, tai sitten taikuus piili eräässä Neiti Cleossa, joka piti huolen ilmaisista psykoterapiapalveluista viikon meille molemmille. Isä oli juuri sitä ennen mennyt kihloihin tulevan Vaimo numero kolmosen kanssa, muistatko?”

”Aivan”, sanon. ”Hänellä oli niitä koiria.”

”Se oli kakkonen”, Sabrina oikaisee. ”Rehellisyyden nimissä on sanottava, ettei hänellä ollut kaikkia koiria yhtä aikaa. Hänellä oli eräänlainen pyöröovi, josta hänelle tuli yhä uusia tilaustyönä teetettyjä pentuja sitä mukaa kun aikuiset koirat saivat lähteä koiratarhaan.”

Vavahdan. ”Sairasta.”

”Hän oli sairas, mutta ainakin voitin serkkuporukan avioerovedonlyönnin sinä vuonna. Siksi onnistuin saamaan huvilan käyttööni hummerijuhlaviikoksi. Frankie-serkun tappio oli meidän voittomme.”

Ristin käteni kiitosrukoukseen. ”Frankie-serkku, missä ikinä oletkin, kiitämme sinua uhrauksestasi.”

”Säästele kiitollisuuttasi. Hän asuu tietääkseni nykyään Ibizaalla katamaraanissa.” Sabrina kiskaisee laukkuni kynnärtaipeestani ja tarttuu minua kädestä taluttaakseen minut etuovelle. ”Jouduhan jo. Kaikki odottavat.”

”Olenko minä viimeinen?” kysyn.

”Minä ja Parth tulimme eilen illalla”, hän selittää. ”Cleo ja Kimmy ajoivat tänne aamulla. Olemme istuneet käsiemme päällä tärisemässä sinua odotellen.”

”Vau”, henkäisen. ”Tämähän meni orgiahenkiseksi varsin yllättäen.”

Taas Sabrinalle tyyppillinen käkätys. Hän nitkuttaa ovenkahvaa. ”Olisi kai pitänyt tarkentaa, että kukin istui *omien* kättensä päällä.”

”Sehän muuttaakin mielikuvaa huomattavasti”, sanon.

Sabrina avaa oven ja virnistää minulle.

”Miksi katsot minua noin odottavasti?” kysyn.

”Enhän katso”, hän kieltää.

Siristän silmiä. ”Eikö juristien pitäisi olla hyviä valehtelemaan?”

”Vastalause!” hän huudahtaa. ”Oletuksia.”

”Miksi me emme mene sisälle?”

Sanaakaan sanomatta hän tuuppaa ovea enemmän auki ja elehtii minua etenemään.

”Okeeeiii.” Pujahdan hänen ohitseen. Viileässä aulassa kesän tuoksu iskee minua vastaan: pölyiset hyllyt, auringossa lämmennyt rautayrtti, aurinkovoide, omanlaisensa suolainen kosteus, joka tunkeutuu vanhojen mainelaisten talojen ytimeen eikä koskaan kuivahda.

Alakerran eteisen päädystä, avokeittiö-olohuoneesta (osa lisäsiipeä, tietysti) kuuluu Cleon pehmeä hyrinä, jota seuraa Parthin matala hekottelu.

Sabrina potkaisee kengät jalastaan ja pudottaa avaimet sivupöydälle ja huhuilee: ”Me tulimme!”

Cleon tyttöystävä Kimmy pomppii ensimmäisenä meitä vastaan, hän on kurvikas punertavahiuksinen vaaleaverikkö. ”Harryyyyy!” hän kiljuu ja tarttuu tatuoiduin sormin minua kasvoista ja moiskauttaa äänekkäät pusut kummallekin poskelleni.

”Oletko sinä oikeasti siinä?” Hän ravistelee minua hartioista kiinni pitäen. ”Näenkö näkyjä?”

”Hämää, koska hän tilasi Etsystä loitsun uusia kasvoja varten”, Sabrina selittää.

”Aivan!” Kimmy toteaa. ”Minä ihmettelinkin, miksi Danny DeVito tuli tänne.”

”Siihen on syömisillä ollut luultavasti isompi vaikutus”, sanon.

Kimmy ei käkätä vaan hohottaa. Kuulostaa siltä kuin joku pitäisi häntä Heimlichin otteessa ja puristaisi naurun hänestä ulos. Kuin hänen hilpeytensä yllättäisi hänet aina täysin. Hän on tuorein tulokas meidän vuosia kasassa olleessa pienessä yhteisössämme, mutta tuntuu siltä kuin hän olisi ollut mukana aina.

”On ollut tosi ikävä”, sanon hänelle ja puristan häntä ran-teista.

”Minulla on ollut enemmän ikävä!” Kimmy läimäyttää kädet yhteen, ja hänen kultanvaalea nutturansa huojuu kuin riehakas pipontupsu. ”Tiedätkö, mitä täällä on?”

”Mitä?”

Kimmy vilkaisee Sabrinaa. ”Tietääkö hän?”

”Ei tiedä.”

”Tiedätkö minä *mitä?*” toistan.

Sabrina kietoo käden ympärilleni. ”Sinulle on yllätys.” Kimmy menee oikealle puolelleni ja tarttuu minua kyynärpästä, ja he marssittavat minut kuin poliisisaattueessa käytävän päähän.

”Mikä yllät-.”

Pysähdyn niin äkisti, että kyynärpääni iskee Kimmyä kylkeen. Kuulen vaivoin hänen tuskanynähdyksensä. Aistini kiinnittyvät täysin mieheen, joka nousee marmoripintaisen aamiaistason äärestä.

Vaaleanruskeat hiukset, leveät hartiat, uskomattoman pehmeä suu muutoin kovapiirteisissä kasvoissa ja teräksenharmaina

kaukaa katsottuna loistavat silmät, joissa – kuten kokemuksesta tiedän – on läheltä nähtynä sammalenvihreä sävy.

Sen näkee esimerkiksi silloin, kun on häneen kietoutuneena hempeän vaaleanpunaisten lakanoiden välissä ja yöpöydän lampun siivilöityvä valo saa hänen ihonsa näyttämään kullanhehkuiselta ja antaa hänen kuiskutukselleen syvyyttä.

Hän näyttää silloin rennolta, ja hänen kasvoillaan on tyynei ilme, kuin minun kanssani samassa huoneessa oleminen *ei* olisikaan pahinta, mitä meille olisi voinut tapahtua.

Minä sen sijaan tunnen olevani hengittävä ja kävelevä kokispullo, johon on pudotettu Mentos-pastilli. Hätäännys pulppuaa sisuksissani ja uhkaa purskahtaa valloilleen kaikista soluistani.

Mene lempipaikkaasi, Harriet, ajattelen kiihkeästi vain tajutakseni, että olen kirjaimellisesti juuri nyt siellä. Niin kuin hänkin. On. *Täällä.*

Viimeinen ihminen, jonka odotin täällä näkeväni.

Viimeinen ihminen, jonka *haluan* täällä nähdä.

Wyn Connor.

Sulhaseni.

3

Todellisuus

Maanantai

Niin, siis eihän hän ole sulhaseni *enää*, mutta (1) ystävämme eivät tiedä sitä vielä ja (2) kun on ollut kihloissa jonkun kanssa niin pitkään kuin *minä* olin Wyn Connorin kanssa, ei yhtäkkiä yhdessä yössä osaa lopettaa ajattelemasta häntä sulhasenaan.

Tai näköjään muutamassa kuukaudessakaan.

Niin kauan me olemme pitäneet kulisseeja yllä.

Kulissia, joka oli tarkoitus kaataa tällä viikolla, kun olisin täällä. Ilman häntä.

Olimme takoneet suunnitelman kasaan erittäin kohteliaassa sähköpostikeskustelussa, sopineet, että olisimme täällä ystävien luona vuorotellen, ihan kuin he olisivat tulevan avioeron välikäteen joutuvia lapsia.

Hän *vaati*, että minä tulisin tänne ensimmäisenä yksin. *Miksi* hän siis onkin täällä, seisoo tuossa Parthin ja Cleon välissä keittiössä kuin jonkin kieroutuneen televisiovisailun pääpalkinto?

”Yllätyys!” Sabrina heläyttää.

Tuijotan. Töllään. Jähmetyn, vaikka rintakehäni keinulauta jatkaa kohoiluun kuin täyteen lastattu katapultti.

Wynin hiukset ovat kasvaneet niin pitkiksi, että hän on tunkenut ne korvien taakse. Se on varma merkki siitä, että perheen huonekalujen entisöintifirmalla riittää töitä. Hän on kasvattanut myös parran, mutta se ei pehmennä lainkaan hänen leukansa rouheaa linjaa *eikä* saa turpeita huulia näyttämään ohuemmilta. Näen yhä tuskaisen selvästi, että oikeanpuoleinen ylähuulen amorinkaaren huipuista on korkeammalla kuin toinen. Hymykuopat sentään jäävät jonkin verran piiloon.

”Hei, *muru*.” Wynin savuisen samettinen ääni saa tervehdyksen kuulostamaan siltä, että hän syöttää minulle vuorosanoja jonkinlaisessa heikumallisessa näytelmässä.

Tuo mies ei ole koskaan kutsunut minua *muruksi*. Hän ei koskaan ole kutsunut minua edes Harryksi niin kuin ystävämmme tekevät. Kerran kun olin tosi pahassa flunssassa, hän kutsui minua *kullaksi* niin lempeästi, että kuumeiset aivoni päättivät, että se oli oikea hetki pillahduttaa itkuun. Sitä tilannetta lukuun ottamatta olin hänelle tiukasti aina vain Harriet. Oli hän sitten hilpeällä tai äkäisellä tuulella, hivuttamassa vaatteita pois päältäni tai lopettamassa suhdettamme neliminuuttisella puhelinkeskustelulla.

Harriet, kyllähän me molemmat tiedämme, missä mennään.

”Oi että!” Kimmy ujeltaa. ”Katsokaa Harrya! Hän on ihan sanaton!”

Lähinnä minun frontoparietaalinen verkkoni on mennyt oikosulkuun. ”Mitä...”

Ennen kuin saan suustani sanan numero kaksi, WYN tulee luokseni, kietoo käden vyötäisilleni ja painaa minut itseään vasten.

Vatsa vatsaa vasten, kylkiluut koskettavat, nenä nenään. Suu suuta vasten.

Aivoni ovat liekeissä, satunnaiset tiedonmuruset sinkoilevat

kuin Hitchcockin varikset: Kanelinmakuinen hammastahna. Sydämen tiheä rummutus. Ajamattoman posken karheus. Huulten pehmeä pyyhkäisy, jossa joskus oli tunnetta.

HÄN SUUTELEE MINUA, tajuan suudelman jo loputtua. Jalkani tuntuvat löysiltä. Kaikki jänteeni ovat yhtäkkiä sulaneet. Wynin käsivarren ote tiukkenee, kun hän vetäytyy suudelmasta. Se saattaa hyvinkin olla ainoa este, jonka vuoksi en kaadu kasvot edellä Armasien oksanreikäiselle mäntylattialle.

”Yllätys.” Wynin harmaat silmät viestivät pikemminkin jotain sellaista kuin *Tervetuloa Helvettiin, minä olen isäntäsi, itse Pabolainen.*

Kaikki katsovat meitä ja odottavat, että sanoisin jotain hie-man tunteikkaampaa kuin *mitä...*

Onnistun piippittämään: ”Luulin, ettet saanut lomaa.”

”Tilanne muuttui.” Wynin katseessa välähtää ja suu väännytty pahantuulisesti.

”Wyn tarkoittaa, että Sabrina pakotti”, Parth puuttuu puheeseen ja nostaa halatessaan minut lattiasta ilmaan ja puristaa niin tiukasti, että alkaa yskittää.

Sabrina pudottaa laukkuni lattialle. ”Kutsuisin sitä ongelmanratkaisuksi. Halusimme Wyninkin paikalle. Järjestimme sen.”

Sanotaan, että vastakohtat vetävät toisiaan puoleensa, ja se on totta vie niin – Wyn on levoton ja känsäkätinen kahden entisen karjatilallisen poika, minä taas kirurgiaan erikoistuva lääkäri, jonka kiihkein fantasia on viime aikoina ollut se, että saisin mopata lattioita pimeässä.

Parth ja Sabrina taas ovat niitä pariskuntia, jotka on veistetty tismalleen samasta puusta. Tyttöystävänsä tavoin Parth on kuin kuvankäsittelyllä luotu komistus (paksut ja tummat laineille taipuvat hiukset, vahva leuka ja täydellinen valkoinen hymy), alfa-asianajaja, jolla on ollut pitkään sama, häneen tiiviisti yhdistyvä tuoksu (Tom Fordin Tuscan Leather). Kaikista heitä yhdistävistä seikoista huolimatta tuolla pariskunnalla kesti

naurettavan kauan myöntää itselleen ja toisilleen, että he olivat rakastuneet toisiinsa.

”Et soittale etkä kirjoittele ikinä kuulumisiasi!” Parth toruu.

”Tiedän. Anteeksi”, vastaan. ”Elämä on aika kaaosta.”

”Nyt olet täällä.” Hän silittää hiuksiani. ”Näytät...”

”Väsyneeltä?” ehdotan.

”Hänellä on vain uudet kasvot”, Kimmy sanoo, lysähtää jakkaralle ja ottaa kourallisen Takis Fuego -sipsejä pöydällä olevasta pussista.

”Näytät *upealta*.” Cleo tunkee Parthin ohi minua halaamaan. Hänen hillitty laventelintuoksunsa leijailee ympärilläni, kun hän painaa päänsä sievästi leukani alle. Jopa Cleon, Sabrinan ja minun pituuserot saivat meidät aina vakuuttuneiksi siitä, että meidät oli tarkoitettu yhteen. Me tasapainotimme toisiamme.

”*Sitä* minä juuri tarkoitinkin”, Parth sanoo. ”Olin kuitenkin sanomassa, että näytät nälkäiseltä. Har, haluatko leivän tai jotain?”

”Sipsejä?” Kimmy ojentaa kiiltävää violettiä pussia minua kohti.

”Minulla on kaikki hyvin!” suustani pääsee.

Oikeasti minulla on kaikki päin helvettiä, aivoni huutavat.

Cleo kurtistaa kulmiaan. ”Onko? Näytät jotenkin huonovointiselta.”

Sabrina painaa päänsä ja katsoo minua. ”Har, se on totta. Olet, tuota... maidonvalkea. Voitko hyvin?”

En. Jos totta puhutaan, minusta tuntuu, että oksennan ja pyörryn ihan juuri, en kyllä tiedä, missä järjestyksessä, ja kun kaikki tuijottavat minua ja *murehtivat* vointiani, se tuntuu sata kertaa pahemmalta, ja *hänen* osoittamansa jakamaton huomio on puhdasta kidutusta.

”Voin ihan hyvin!” sanon.

Toivon vain kiihkeästi, että olisin älynnyt pukea rintaliivit ennen lentoa, kammannut hiukseni tai edes ollut tahrinmatta rinnustani sinapilla lentokentän hodaria syödessäni.

Voi Luoja. Wynin ei pitänyt tulla tänne!

Minun oli tarkoitus tavata hänet seuraavan kerran jossain juhlavassa tilaisuudessa pukeutuneena seksikkääseen Reformation-merkin leninkiin, käsipuolellani komea uusi poikaystävä ja kasvoillani kunnollinen meikki. (Tässä haavekuvassa olisin myös oppinut meikkaamaan kunnolla.) Mikä tärkeintä, minun ei pitänyt reagoida hänen tapaamiseensa millään lailla.

Paska, paska, paska. Niin paljon kuin olenkin viime kuukausina eromme jälkeen toivonut, ettei minun tarvitsisi räjäyttää kaveriporukkaamme, toivon nyt, että saisin kertoa totuuden avoimesti, että pääsisin *pois* Wynin luota.

”Minun täytyy kert –.”

”*Muru.*” Wyn on yhtäkkiä taas vieressäni ja hänen kätensä ovat vyötärölläni kuin hän aikoo heilauttaa minut olkansa yli piiloon, mikäli se olisi tarpeen. ”Sabrinalla ja Parhilla on jotain kerrottavaa sinulle”, hän sanoo merkitsevästi. ”Meille kaikille.”

Ihoani kihelmöi hänen kätensä alla. Yhtäkkiä säikähdän, ettei minulla olekaan shortseja jalassa, mutta ei sentään, minä vain tunnen hänen känsäiset kätensä farkkukankaankin läpi.

Kun yritän pyristellä vapaaksi, hänen sormensa painuvat lanteeseeni. Älä, hänen katseensa varoittaa.

Yritäpä estää, koetan saada oman katseeni vastaamaan.

Hänen ylähuulensa oikeanpuoleinen kaari nykii ärsyyntyneenä.

Sabrina ottaa ruostumattomasta teräksestä ja lasista tehdystä jääkaapista samppanjapullon, mutta ei näytä riehakkaalta. Hän näyttää surumieliseltä.

Parth menee seisomaan Sabrinan taakse ja laskee kädet tämän olkapäille. ”Meillä on pari ilmoitusasiaa”, hän sanoo. ”Wyn tietää jo, koska, no, pitihän meidän hänelle paljastaa, että hän ymmärsi, miksi oli elintärkeää, että saimme hänetkin tänne tällä viikolla. Meidän piti saada teidät kaikki tänne.”

”Voi apua!” Kimmy huudahtaa ja on välittömästi täpinöissään. ”Tuleeko teille –?”

”Voi, apua, *ei!*” Sabrina älähtää. ”Ei. *Ei!* Ei todellakaan. Kyse on – kyse on tästä talosta.” Hän vetää henkeä, nielaisee ja kohottaa sitten katseensa. ”Isä aikoo myydä tämän. Ensi kuussa.”

Keittiöön laskeutuu aavemainen hiljaisuus. Se ei ole mukavaa ja rauhoittavaa vaitioloa vaan järkyttynyttä mykistymistä.

Cleo rojahtaa pöytätason viereen jakkaralle. Wynin ote irtoaa minusta, ja hän astelee saman tien etäämmäs. Hän on ilmeisesti arvannut, ettei enää ole vaaraa, että paljastaisin meidän tilanteemme.

Seison paikallani kuin astronautti, joka on irti avaruusaluksestaan ja liitelee tyhjiyteen.

Menetin jo miehen, jonka kanssa kuvittelin meneväni naimisiin. Muutin jo toiselle puolelle maata, kauas ystäväistäni. Nyt tämä talo – *meidän* talomme, meidän oma pikku maailman-kaikkeutemme, jonne aina kuuluimme, vaikka maailmassa olisi tapahtunut mitä tahansa muuta, täällä olimme turvassa ja onnellisia – tämäkin katoaa.

Kaikki paniikki, joka minut valtasi, kun tajusin olevani täällä ansassa Wynin kanssa, jää uuden kauhun varjoon.

Meidän huvilamme.

Toisen opiskeluvuoden jälkeen minä, Cleo ja Sabrina nukkimme täällä olohuoneen lattialle raahaamillamme patjoilla siskonpedillä ja kutsuimme sitä supersängyksi. Valvoimme öisin jutellen ja nauraen siihen saakka, että aamun ensimmäiset auringonsäteet läikkyivät sisään pation oven läpi.

Täällä Cleo kuiskutti kuin rukousta tai salaisuutta kertoessaan, että *minulla ei ole koskaan ennen ollut teidän laisianne kavereita*, ja minä ja Sabrina nyökyttelimme juhlallisina. Me vaivuumme uneen toisiamme kädestä pitäen.

Takapihan grillipaikka, jossa verivalojen vannomisen sijaan (minusta sellainen kuulosti vaarallisen epähygieeniseltä) me